

ΚΑΛΛΟΝΗ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΙΣ

Υπάρχει εἶδος καλλονῆς ἀείποτε ἀμεταβλήτου, ὡς ἡ τοῦ ἡλίου ἐν ἡμέρᾳ θερινῇ. Τοῦ ἡλίου ὅστις διαρκῶς λάμπει, καὶ τὸ αὐτὸ διαχέει πάντοτε φῶς. Οὐδέποτε ὑπὸ νεφελῶν σκιαζόμενος δὲν μεταβάλλεται κατὰ τρόπον παρέχοντα αὐτῷ ἡδύτητα τινά. Οὐχί, δὲν εἶνε ἡ διάρκεια αὐτῆς λαμπρότητος ἣν πρόκειται ὧδε νὰ περιγράψω — ἀλλὰ τὸ θέλγον, τὸ ἐπαγωγὸν τὸ ἀενάως μεταβάλλον τὴν ὄψιν, τὸ ἁμοιάζον πρὸς φθινοπωρινὴν τοῦ ἔτους ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ἥλιος, ἐνῶ ἐνίοτε ἐκπέμπει λαμπρὰς ἀκτῖνας φωτός, ἐν τῷ ἄμα μεταβάλλεται καλύπτων αὐτὴν διὰ σκιάς καὶ νεφέλης καθιστώσας τὴν ἡμέραν γλυκεῖαν καὶ μελαγχολικὴν, ἥτοι τὴν καλλονὴν ἐκείνης. Οὕτως, ἡ χάρις μεταπηδᾷ ἀπὸ τῶν παρειῶν εἰς τὰ χεῖλη, καὶ ἐκεῖθεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες αἱ μεταδίδουσαι ἀπανταχοῦ ζωὴν καὶ θερμότητα. Ῥεμβώδης — ἦτο ἀτόχημα ἡ χάρις. Ὁργίλη — ἁμοιάζε πρὸς τοὺς γλυκεῖς τῶν εὐκραῶν κλιμάτων ζεφύρους, οἵτινες κινουντες ἐλαφρῶς τὰ εὖσσμα ἄνθη, ἀναδίδουσι διὰ τοῦ βραχέος αὐτῶν παλμοῦ μεζζονα εὐωδία, τόσον διαρκεῖ ἡ ὀργὴ αὐτῆς, καὶ τοιαύτην ἀναδίδει χάριν ὅταν τυγχάνει ἐν τρυφερότητι, τὸ μέλαν τῶν ὀφθαλμῶν της, βαθύτερον ἔτι γινόμενον, μεταλαμβάνει οὐράνιαις χροιαῖς, ἐκ τοῦ βάθους τῶν ὀπείων ὡς ἀπὸ ἱεροῦ θυσιαστηρίου, ἀποκαλύπτονται τὰ αἰσθηματὰ της. Ὅταν ἦτο ἐν θυμηδῇ ἡ χαρὰ ἀπεσπᾶτο ἐκ τῆς καρδίας αὐτῆς, ὡς τὸ πτηνὸν ἐκ τῆς φωλεᾶς, τὸ ἔαρ. Γελῶσα τέλος — ἐφάνετο πλήρης ζωῆς καὶ χάριτος ἡ ψυχὴ της διέλαμπε διὰ τοῦ προσώπου αὐτῆς, χωρὶς νὰ δύναται τις νὰ διακρίνη ἐὰν ἐκ τοῦ χείλους, τῆς παρειᾶς, ἢ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ ἐκφορὰς αὐτῆ προήρχετο ὡς συμβαίνει ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ἡρεμούσης λίμνης, ἣν μεταβάλλει καὶ ρυτιδοῖ ἀνωμάλως, καὶ ζωηρῶς ὁ αἰφηνηδίως πνεύσας γλυκὺς ζεφύρος.